

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti razširjeni senat)

z dne 16. decembra 2020*

„Konkurenca – Podjetniško združenje – Tekmovanja v hitrostnem drsanju – Sklep o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU – Pravilnik športne zveze – Uskladitev konkurenčnega prava in posebnosti športa – Športne stave – Mednarodno športno razsodišče – Smernice o načinu določanja glob – Ozemeljsko področje uporabe člena 101 PDEU – Omejevanje konkurence zaradi cilja – Korektivni ukrepi“

V zadevi T-93/18,

International Skating Union s sedežem v Lozani (Švica), ki jo zastopa J.-F. Bellis, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo H. van Vliet, G. Meessen in F. van Schaik, agenti,

tožena stranka,

ob sodelovanju

Marka Jana Hendrika Tuiterta, stanujočega v Hoogmadeju (Nizozemska),

Nielsen Kerstholt, stanujočega v Zeistu (Nizozemska),

in

European Elite Athletes Association s sedežem v Amsterdamu (Nizozemska),

ki jih zastopata B. Braeken in J. Versteeg, odvetnika,

intervenienti,

zaradi tožbe na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2017) 8230 final z dne 8. decembra 2017 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGS (Zadeva AT.40208 – Pravila Mednarodne drsalne zveze o upravičenosti)

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti razširjeni senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, L. Madise, P. Nihoul, sodnika, R. Frenco (poročevalka), sodnica, in J. Martín y Pérez de Nanclares, sodnik,

* Jezik postopka: angleščina.

sodna tajnica: E. Artemiou, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 12. junija 2020,

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

A. Mednarodna drsalna zveza

- 1 Tožeča stranka, International Skating Union (v nadaljevanju: tožeča stranka ali ISU) je edina mednarodna športna zveza, ki jo je priznal Mednarodni olimpijski komite (v nadaljevanju: MOK) ter ki je pristojna za urejanje in upravljanje umetnostnega drsanja in hitrostnega drsanja na ledu na svetovni ravni.
- 2 Tožečo stranko sestavljajo nacionalne zveze, ki upravljajo umetnostno drsanje in hitrostno drsanje na ledu na nacionalni ravni (v nadaljevanju: članice). Te so sestavljene iz klubov in lokalnih zvez drsalnih športov, katerih športniki posamezniki se z umetnostnim ali hitrostnim drsanjem ukvarjajo poklicno.
- 3 Tožeča stranka prav tako opravlja gospodarsko dejavnost, ker organizira najpomembnejša mednarodna tekmovanja v hitrostnem drsanju, do katerih ima vse pravice. Mednarodna tekmovanja, ki jih organizira tožeča stranka, zajemajo med drugim evropska prvenstva in svetovna prvenstva v hitrostnem drsanju na dolge in kratke proge, svetovno prvenstvo v hitrostnem drsanju na dolge proge in svetovno prvenstvo v hitrostnem drsanju na kratke proge. Poleg tega tožeča stranka organizira tekmovanja v hitrostnem drsanju na zimskih olimpijskih igrah v obliki mednarodnih tekmovanj.

B. Pravila, ki jih je določila tožeča stranka

- 4 Tožeča stranka je kot organ, pristojen za upravljanje umetnostnega drsanja in hitrostnega drsanja na ledu na svetovni ravni, odgovorna med drugim za določitev pravil o članstvu, ki jih morajo njeni člani in posamezni drsalci spoštovati.
- 5 Pravila, ki jih je določila tožeča stranka, so navedena v njenih predpisih, ki zajemajo njeno „ustavo“ in postopkovne določbe, splošne in posebne predpise, tehnične predpise, etični kodeks, protidopinška pravila, pravila o protidopinških postopkih in vsa njena veljavna sporočila.
- 6 Med vsemi temi pravili pravili 102 in 103 splošnih predpisov tožeče stranke (v nadaljevanju: pravili o upravičenosti) določata pogoje, pod katerimi lahko drsalci sodelujejo na tekmovanjih v hitrostnem drsanju in umetnostnem drsanju v pristojnosti tožeče stranke. Od leta 1998 pravili o upravičenosti določata „celovit sistem predhodnih odobritev“ (v nadaljevanju: sistem predhodnih odobritev), v skladu s katerim lahko drsalci sodelujejo le na tekmovanjih, ki jih odobri tožeča stranka ali njeni člani ter ki jih organizirajo predstavniki, ki jih odobri tožeča stranka, in na podlagi njenih pravil. Za namene te zadeve sta upoštevni različici pravil o upravičenosti tista iz junija 2014 (v nadaljevanju: pravili o upravičenosti iz leta 2014) in tista iz junija 2016 (v nadaljevanju: pravili o upravičenosti iz leta 2016).

- 7 Kar zadeva pravili o upravičenosti iz leta 2014, iz pravila 102(2)(c) in (7) v povezavi s pravilom 103(2) izhaja, da je poklicnim drsalcem in predstavnikom tožeče stranke grozila doživljenjska izključenost iz vseh tekmovanj, ki jih organizira tožeča stranka, če bi se udeležili tekmovanja v hitrostnem drsanju, ki ga tožeča stranka ali eden njenih članov niso odobrili.
- 8 V skladu s pravilom 102(1)(a)(i) v različici iz leta 2014 lahko oseba „sodeluje pri dejavnostih in tekmovanjih, ki spadajo v pristojnost ISU, če ta oseba spoštuje načela in politike ISU, kot so določena v predpisih ISU“.
- 9 Pravilo 102(1)(a)(ii) je od leta 2002 določalo, da je „pogoj za upravičenost namenjen zagotavljanju ustreznega varstva ekonomskih in drugih interesov ISU, ki svoje finančne prihodke uporablja za upravljanje in razvoj športnih disciplin ISU ter za podporo ali v korist članov ISU in njihovih drsalcev“.
- 10 Junija 2016 sta bili pravili o upravičenosti revidirani, namen česar je bil med drugim spremeniti pravila o naložitvi sankcij. Odslej se na podlagi pravila 102(7) sankcije v primeru sodelovanja športnikov na tekmovanju, ki spada v pristojnost tožeče stranke in ki ga ta ni odobrila, določijo glede na težo kršitve. V sistemu je v primeru prve kršitve določeno opozorilo, za malomarno sodelovanje na neodobrenih tekmovanjih sankcija izključitve do 5 let, za zavestno sodelovanje na neodobrenih tekmovanjih sankcija izključitve do 10 let in, nazadnje, za zelo resne kršitve sankcija doživljenjske izključitve, zlasti v primeru udeležbe na neodobrenih tekmovanjih, ki ogrožajo integriteto in pristojnost tožeče stranke.
- 11 Poleg tega je bilo sklicevanje na ustrezno zaščito ekonomskih interesov tožeče stranke iz pravil o upravičenosti iz leta 2014 v različici iz leta 2016 odpravljeno. Novo pravilo 102(1)(a)(ii) odslej določa, da je „pogoj za upravičenost namenjen zagotavljanju ustreznega varstva etičnih vrednot, ciljev predpisov in drugih legitimnih interesov“ tožeče stranke, „ki svoje finančne prihodke uporablja za upravljanje in razvoj športnih disciplin ISU ter za podporo ali v korist članov ISU in njihovih drsalcev“.
- 12 Poleg tega je treba poudariti, da člen 25 ustave tožeče stranke (v nadaljevanju: pravilnik o arbitraži) od 30. junija 2006 določa možnost, da drsalci pritožbo zoper odločbo o neupravičenosti vložijo le pri mednarodnem športnem razsodišču (v nadaljevanju: CAS) s sedežem v Lozani (Švica).
- 13 Tožeča stranka je 25. oktobra 2015 objavila sporočilo št. 1974, naslovljeno „Odrpta mednarodna tekmovanja“, v katerem je opredeljen postopek za pridobitev odobritve za organizacijo odprtega mednarodnega tekmovanja v okviru sistema predhodnih odobritev. Ta postopek se uporablja tako za člane tožeče stranke kot za zunanje organizatorje.
- 14 Sporočilo št. 1974 določa, da mora vsa ta tekmovanja predhodno odobriti svet tožeče stranke in da morajo biti organizirana v skladu z njenimi pravili. V zvezi z rokom, določenim za vložitev vloge za odobritev, navedeno sporočilo razlikuje med člani tožeče stranke in zunanjimi organizatorji. Zunanji organizatorji morajo namreč svoje vloge predložiti vsaj šest mesecev pred datumom, določenim za tekmovanje, medtem ko je ta rok za člane skrajšan na tri mesece.
- 15 Poleg tega je v sporočilu št. 1974 naštetih več splošnih, finančnih, tehničnih, športnih in etičnih zahtev, ki jih mora izpolniti organizator. Najprej, iz tega sporočila je razvidno, da morajo biti vsaki vlogi za odobritev priložene tehnične in športne informacije, kot so informacije v zvezi s krajem tekmovanja in višino nagrad, ki bodo dodeljene, ter splošne in finančne informacije, kot so med drugim poslovni načrti, proračun in televizijsko kritje, predvideno za dogodek. Dalje, organizator in vse osebe, ki z njim sodelujejo, morajo za izpolnitev etičnih zahtev predložiti izjavo, ki potrjuje, da sprejemajo etični kodeks tožeče stranke in zlasti da se zavežejo, da ne bodo vpletene v dejavnosti, povezane s stavami. Nazadnje, sporočilo št. 1974 določa, da si tožeča stranka pridržuje pravico zahtevati dodatne informacije za vsako od teh kategorij zahtev.

- 16 Glede, natančneje, etičnih zahtev člen 4(h) etičnega kodeksa tožeče stranke od 25. januarja 2012 določa, da se morajo vsi, ki iz katerega koli naslova z njo sodelujejo, „vzdržati udeležbe pri vseh oblikah stav ali podpiranja vseh oblik stav ali iger na srečo, povezanih z vsemi tekmovanji ali dejavnostmi, ki spadajo v pristojnost ISU“.
- 17 Sporočilo št. 1974 tožečo stranko pooblašča, da sprejme ali zavrne vlogo za odobritev, zlasti na podlagi zahtev, navedenih v navedenem sporočilu in povzetih zgoraj v točki 15, ter na podlagi temeljnih ciljev tožeče stranke, kot so opredeljeni „zlasti“ v členu 3(1) njene ustave. Člen 3(1) ustave tožeče stranke v bistvu določa, da so cilji tožeče stranke urejati, upravljati in spodbujati obe disciplini drsanja na ledu.
- 18 V primeru zavrnitve vloge je v sporočilu št. 1974 določeno, da lahko vlagatelj vloge pri CAS vloži pritožbo zoper odločbo tožeče stranke, potem ko je v skladu z njenimi postopkovnimi pravili podpisal sporazum o arbitraži.
- 19 Poleg tega je v sporočilu št. 1974 določeno, da mora vsak organizator tožeči stranki plačati solidarnostni prispevek, katerega znesek se določi za vsak primer posebej ter ki je namenjen spodbujanju in razvoju športov, za katere je na lokalni ravni pristojna tožeča stranka.

II. Dejansko stanje

A. Upravni postopek

- 20 Evropska komisija je 23. junija 2014 prejela pritožbo dveh intervenientov, Marka Jana Hendrika Tuiterta in Nielsa Kersholta (v nadaljevanju: pritožnika), ki sta poklicna hitrostna drsalca, v zvezi z nezdržljivostjo pravil o upravičenosti iz leta 2014 s členoma 101 in 102 PDEU. Pritožnika sta med drugim navedla, da sta jima ti pravili preprečili sodelovanje na tekmovanju v hitrostnem drsanju, ki ga je korejska družba Icederby International Co. Ltd nameravala organizirati leta 2014 v Dubaju (Združeni arabski emirati) (v nadaljevanju: Velika nagrada Dubaja). Za to tekmovanje je bilo predvideno, da bi potekalo v novi obliki dirk, ki bi se izvedle na posebni ledeni stezi, na kateri bi hitrostni drsalci na dolge steze in na kratke steze tekmovali skupaj.
- 21 Komisija se je 5. oktobra 2015 odločila, da bo proti tožeči stranki začela postopek v skladu s členom 2(1) Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81).
- 22 Tožeča stranka je 8. januarja 2016 obvestila Komisijo, da namerava spremeniti pravili o upravičenosti. Zadevne spremembe je odobrila kongres tožeče stranke in so začele veljati 11. junija 2016.
- 23 Komisija je 27. septembra 2016 tožeči stranki poslala obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ta pa je nanj odgovorila 16. januarja 2017.
- 24 V okviru upravnega postopka, ki ga je vodila Komisija, je bilo 1. februarja 2017 opravljeno zaslihanje.
- 25 Tožeča stranka je 27. aprila 2017 predložila vrsto zavez, da bi odpravila pomisleke Komisije v zvezi s konkurenco. Vendar je zadnjenavedena menila, da te zaveze ne zadostujejo za odpravo izraženih pomislekov v razumnem roku.
- 26 Komisija je 6. oktobra 2017 tožeči stranki poslala dopis o ugotovljenih dejstvih. Ta je nanj odgovorila 25. oktobra 2017.

- 27 Tožeča stranka je 30. oktobra 2017 predložila novo vrsto zavez, da bi odpravila pomisleke, ki jih je izrazila Komisija, ta pa je ponovno menila, da ne zadostujejo za odpravo izraženih pomislekov.
- 28 Komisija je 8. decembra 2017 sprejela Sklep C(2017) 8230 final v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.40208 – Pravila Mednarodne drsalne zveze o upravičenosti) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

B. Izpodbijani sklep

1. Upoštevni trg

- 29 Komisija je ugotovila, da je upoštevni trg v obravnavanem primeru svetovni trg organizacije in komercialnega izkoriščanja hitrostnega drsanja (v nadaljevanju: upoštevni trg). Kljub temu je Komisija – ob upoštevanju vloge tožeče stranke kot organizatorke najpomembnejših tekmovanj in regulativnega organa športa hitrostnega drsanja – menila, da pravili o upravičenosti omejujeta konkurenco, tudi če bi bilo treba trg opredeliti ožje (točka 115 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 30 Komisija je ugotovila, da je tožeča stranka lahko vplivala na konkurenco na upoštevni trg, ker je organ upravljanja in edini regulativni organ hitrostnega drsanja in ker ima pooblastilo za odobritev mednarodnih tekmovanj v tej disciplini. Poleg tega je tožeča stranka odgovorna za organizacijo najpomembnejših tekmovanj v hitrostnem drsanju. Njeno pomembno tržno moč naj bi potrjevalo dejstvo, da razen tožeče stranke in njenih članov nobeno podjetje ni moglo uspešno prodreti na upoštevni trg (točke od 116 do 134 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

2. Uporaba člena 101(1) PDEU

- 31 Komisija je menila, da je tožeča stranka podjetniško združenje in da pravili o upravičenosti pomenita sklep podjetniškega združenja v smislu člena 101(1) PDEU (točke od 147 do 152 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 32 Komisija je v oddelku 8.3 izpodbijanega sklepa ugotovila, da je bil cilj pravil o upravičenosti tako v različici iz leta 2014 kot v različici iz leta 2016 omejiti konkurenco v smislu člena 101(1) PDEU. V bistvu je menila, da navedeni pravili omejujeta možnosti poklicnih hitrostnih drsalcev, da svobodno sodelujejo na mednarodnih preizkusih, ki jih organizirajo tretje osebe, s tem pa potencialnim organizatorjem konkurenčnih preizkusov onemogočajo storitve športnikov, ki so potrebne za organizacijo teh tekmovanj. Do te ugotovitve je prišla po preučitvi vsebine navedenih pravil, njihovih ciljev, gospodarskega in pravnega okvira, v katerega so umeščena, ter subjektivnega namena tožeče stranke, da izključi zunanje organizatorje (točke od 162 do 188 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 33 Ker je Komisija ugotovila, da pravili o upravičenosti pomenita omejitev konkurence zaradi cilja, je poudarila, da ni treba analizirati posledic navedenih pravil. Vendar je v oddelku 8.4 izpodbijanega sklepa navedla razloge, na podlagi katerih je lahko sklepala, da je tudi posledica teh pravil omejevanje konkurence (točke od 189 do 205 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 34 Komisija je v oddelku 8.5 izpodbijanega sklepa preučila, ali sta pravili o upravičenosti lahko izvzeti s področja uporabe člena 101 PDEU. V zvezi s tem je v bistvu navedla, da ti pravili nista namenjeni le doseganju povsem legitimnih ciljev, ampak tudi drugih interesov tožeče stranke, med katerimi so njeni ekonomski interesi. Poleg tega Komisija meni, da pravili o upravičenosti delno nista neločljivo povezani z zastavljenimi legitimnimi cilji in nikakor nista sorazmerni z zadevnimi cilji (točke 220 in od 225 do 266 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

3. Presoja pravilnika o arbitraži

- 35 Komisija je v oddelku 8.7 izpodbijanega sklepa priznala, da je arbitraža splošno sprejeta metoda za reševanje sporov in da sklenitev arbitražne klavzule sama po sebi ne pomeni omejitve konkurence. Vendar je menila, da pravilnik o arbitraži tožeče stranke povečuje omejevanje konkurence, ki jo povzročajo njena pravila o upravičenosti (točka 269 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 36 Ta ugotovitev je po eni strani temeljila na dejstvu, da po mnenju Komisije pravilnik o arbitraži otežuje pridobitev učinkovitega sodnega varstva pred morebitnimi odločbami o neupravičenosti tožeče stranke, ki ne bi bile v skladu s členom 101 PDEU. Po drugi strani je Komisija ugotovila, da so bili športniki prisiljeni sprejeti pravilnik o arbitraži in izključno pristojnost CAS (točke od 270 do 276 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

4. Izrek

- 37 Komisija je v izreku izpodbijanega sklepa sklenila:

„Člen 1

Mednarodna drsalna zveza je s tem, da je glede hitrostnega drsanja sprejela in uporabljala pravila o upravičenosti, zlasti pravili 102 in 103 splošnih predpisov ISU iz leta 2014 in splošnih predpisov ISU iz leta 2016, kršila člen 101 [PDEU] in člen 53 Sporazuma [EGP]. Kršitev se je začela junija 1998 in traja še danes.

Člen 2

Mednarodna drsalna zveza mora v 90 dneh od datuma uradnega obvestila o sklepu odpraviti kršitev, navedeno v členu 1, in v istem roku Komisijo obvestiti o vseh ukrepih, ki jih je v zvezi s tem sprejela.

Mednarodna drsalna zveza se mora vzdržati ponavljanja vseh dejanj ali ravnanj, opisanih v členu 1, ter kakršnih koli dejanj ali ravnanj, ki imajo enak ali podoben cilj ali posledico.

[...]

Člen 4

Če Mednarodna drsalna zveza ne upošteva zahtev iz člena 2, ji Komisija naloži dnevno denarno kazen v višini 5 % njenega povprečnega dnevnega prometa v predhodnem letu.“

III. Postopek in predlogi strank

- 38 Tožeča stranka je 19. februarja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 39 Komisija je 17. maja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo.
- 40 European Elite Athletes Association in pritožnika so 1. junija 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije.
- 41 Predlogi za intervencijo so bili vročeni glavnima strankama, ki jim nista nasprotovali. Vendar sta v skladu s členom 144 Poslovnika Splošnega sodišča predlagali, naj se nekateri zaupni podatki iz spisa ne posredujejo intervenientom in sta zato predložili nezaupno različico zadevnih aktov.

- 42 Predsednica sedmega senata je s sklepom z dne 12. septembra 2018 predlogom za intervencijo ugodila.
- 43 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča 25. marca 2019 spremenila, je bila ta zadeva na podlagi člena 27(5) Poslovnika dodeljena novi sodnici poročevalki petega senata, ki mu je bila zato zadeva dodeljena.
- 44 Ker se je 16. oktobra 2019 sestava senatov Splošnega sodišča ponovno spremenila, je bila sodnica poročevalka na podlagi člena 27(5) Poslovnika razporejena v četrti senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.
- 45 Splošno sodišče je 20. decembra 2019 na predlog četrtega senata na podlagi člena 28 svojega Poslovnika odločilo, da zadevo predodeli razširjenemu senatu.
- 46 Splošno sodišče (četrti razširjeni senat) je na predlog sodnice poročevalke odločilo, da bo izvedlo ustni del postopka, in je v okviru ukrepov procesnega vodstva, ki so določeni v členu 89 Poslovnika, strankam pisno postavilo vprašanja in jih pozvalo, naj nanje odgovorijo na obravnavi. Poleg tega je tožeča stranka na poziv Splošnega sodišča predložila kopijo sporočila št. 1974.
- 47 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijani sklep razglasi za ničen;
  - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 48 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
  - plačilo stroškov naloži tožeči stranki.
- 49 Intervenienti Splošnemu sodišču predlagajo, naj tožbo zavrne.

IV. Pravo

- 50 V podporo tožbi tožeča stranka navaja osem tožbenih razlogov. S prvim tožbenim razlogom v bistvu trdi, da je obrazložitev izpodbijanega sklepa protislovna. Z drugim in tretjim tožbenim razlogom nasprotuje temu, da se pravili o upravičenosti tožeče stranke opredelita, kot da imata za cilj in posledico omejevanje konkurence. Tožeča stranka s četrnim tožbenim razlogom graja presojo Komisije v zvezi z vprašanjem, ali sta pravili o upravičenosti neločljivo povezani in sorazmerni z uresničevanjem cilja zaščite integritete hitrostnega drsanja pred športnimi stavami. Tožeča stranka s petim tožbenim razlogom nasprotuje temu, da Komisija upošteva njeno odločitev, da zavrne odobritev organizacije Velike nagrade Dubaja, saj ta odločitev ne spada na ozemeljsko področje uporabe člena 101 PDEU. Tožeča stranka s šestim tožbenim razlogom izpodbija ugotovitev, da pravilnik o arbitraži povečuje ugotovljeno omejevanje konkurence. S sedmim tožbenim razlogom trdi, da je Komisija kršila člen 7 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), ker je v členu 2 izreka izpodbijanega sklepa naložila korektivne ukrepe, ki niso povezani z ugotovljeno kršitvijo. Tožeča stranka z osmim tožbenim razlogom izpodbija člen 4 izreka izpodbijanega sklepa iz istih razlogov, kot so navedeni v utemeljitev sedmega tožbenega razloga, ter zaradi nejasnosti in nenatančnosti korektivnih ukrepov.
- 51 Komisija ob podpori intervenientov prereka vse trditve tožeče stranke.

A. Prvi tožbeni razlog: protislovnost obrazložitve izpodbijanega sklepa

- 52 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom trdi, da je izpodbijani sklep nezakonit, ker temelji na očitno protislovnih obrazložitvi.
- 53 V skladu z ustaljeno sodno prakso je obveznost obrazložitve, določena v členu 296, drugi odstavek, PDEU, bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, pri kateri gre za vsebinsko zakonitost spornega akta (glej sodbe z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 146 in navedena sodna praksa; z dne 11. julija 2013, Ziegler/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, točki 114 in 115, ter z dne 13. decembra 2016, Printeos in drugi/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, točka 44), tako da Splošno sodišče pri nadzoru spoštovanja obveznosti obrazložitve ne preizkuša zakonitosti razlogov, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svojega sklepa. Iz tega sledi, da so v okviru razloga, ki se nanaša na neobstoje ali pomanjkljivost obrazložitve, očitki in trditve, katerih namen je izpodbijanje utemeljenosti izpodbijanega sklepa, brezpredmetni in niso upoštevni (glej sodbo z dne 15. junija 2005, Corsica Ferries France/Komisija, T-349/03, EU:T:2005:221, točki 58 in 59 ter navedena sodna praksa).
- 54 V obravnavanem primeru tožeča stranka v podporo prvemu tožbenemu razlogu navaja vrsto trditve, s katerimi dejansko izpodbija utemeljenost izpodbijanega sklepa. Tako je treba v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 53, v okviru tega tožbenega razloga te trditve šteti za neupoštevne. Zato je treba za preučitev prvega tožbenega razloga preveriti le, ali je obrazložitev izpodbijanega sklepa, kot trdi tožeča stranka, protislovnost.
- 55 Tožeča stranka v zvezi s tem v bistvu trdi, da je obrazložitev izpodbijanega sklepa protislovnost, ker je Komisija ugotovila, da pravili o upravičenosti kot taki omejujeta konkurenco, ne da bi pri tem menila, da sistem predhodne odobritve, ki ga ti pravili vsebujeta, ni neločljivo povezan z uresničevanjem legitimnih ciljev. To protislovje naj bi še bolj dokazovalo dejstvo, da naj bi Komisija trdila, da bi tožeča stranka lahko končala kršitev, hkrati pa ohranila svoj sistem predhodne odobritve.
- 56 Iz sodne prakse izhaja, da mora biti obrazložitev logična in zlasti ne sme vsebovati notranjih protislovij, ki bi ovirala razumevanje razlogov, na katerih izpodbijani akt temelji (glej v tem smislu sodbi z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 169, in z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 151).
- 57 Komisija je v obravnavanem primeru ugotovila, da pravili o upravičenosti, kot ju je tožeča stranka zasnovala in uporabljala na upoštevni trgu, omejujeta konkurenco tako zaradi cilja kot zaradi posledice v smislu člena 101 PDEU (glej oddelke od 8.3 do 8.5 izpodbijanega sklepa).
- 58 Iz oddelka 8.5 izpodbijanega sklepa je razvidno, da je tožeča stranka v upravnem postopku trdila, da se za pravili o upravičenosti med drugim ne uporablja prepoved iz člena 101 PDEU, saj naj bi bil zlasti sistem predhodne odobritve, vključen v navedeni pravili, nujen za zagotovitev, da vsi organizatorji tekmovanj v hitrostnem drsanju ravnajo v skladu s standardi in cilji tožeče stranke.
- 59 Komisija pa je v točki 254 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da za namene te zadeve ni bilo treba zavzeti stališča glede vprašanja, ali je sistem predhodne odobritve neločljivo povezan z uresničevanjem legitimnih ciljev. Vendar je v utemeljitev svoje ugotovitve, da sistem predhodne odobritve, kot ga je vzpostavila tožeča stranka, ni sorazmeren s cilji, ki naj bi jim ta sledila, in da zato zanj velja prepoved iz člena 101 PDEU, navedla več razlogov (glej točke od 254 do 258 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 60 Pri tem je Komisija uporabila sodno prakso, v skladu s katero za vsak sklep podjetniškega združenja, ki omejuje svobodo delovanja strank ali ene izmed njih, ne velja nujno prepoved, ki jo določa člen 101(1) PDEU. V skladu s to sodno prakso se prepoved iz člena 101 PDEU ne nanaša na omejitve, ki izhajajo iz

sklepa podjetniškega združenja, če te izpolnjujejo dva kumulativna pogoja. Prvič, omejitev mora biti neločljivo povezana z uresničevanjem legitimnih ciljev in mora biti, drugič, sorazmerna s temi cilji (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2006, Meca-Medina in Majcen/Komisija, C-519/04 P, EU:C:2006:492, točka 42).

- 61 V obravnavanem primeru je Komisija – kot je bilo navedeno zgoraj v točki 59 – navedla več razlogov, iz katerih je ugotovila, da sistem predhodne odobritve ne izpolnjuje drugega merila iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 60, in sicer merila sorazmernosti. Ker sta merila iz te sodne prakse kumulativni, Komisiji v izpodbijanem sklepu ni bilo treba zavzeti stališča o neločljivi povezanosti zadevnega sistema s prizadevanjem za uresničitev legitimnih ciljev in zato njen sklep ni bil protisloven.
- 62 Res je, da je Komisija v točki 339 obrazložitve izpodbijanega sklepa priznala, da bi tožeča stranka lahko odpravila ugotovljeno kršitev in hkrati ohranila sistem predhodne odobritve. Vendar ta ugotovitev ne nasprotuje ugotovitvi, da pravili o upravičenosti omejujeta konkurenco, ker je morebitno sprejetje takega sistema s strani Komisije jasno pogojeno s tem, da se vanj vnesejo „bistvene spremembe“ za odpravo kršitve, in sicer spremembe, katerih cilj bi bil nevtralizirati nesorazmernost navedenega sistema. Iz tega sledi, da Komisija – v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka – ni odobrila ohranitve sistema predhodne odobritve tožeče stranke, kot je bil zasnovan, in v zvezi s tem prav tako njen sklep ni protisloven.
- 63 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

B. Drugi, tretji in četrti tožbeni razlog: pravili o upravičenosti tožeče stranke ne omejujeta konkurence zaradi cilja in zaradi posledice ter ne spadata na področje uporabe člena 101 PDEU

- 64 Tožeča stranka z drugim, tretjim in četrtim tožbenim razlogom izpodbija, prvič, presojo Komisije o obstoju omejevanja konkurence in, drugič, ugotovitev Komisije, da za pravili o upravičenosti velja prepoved iz člena 101 PDEU. Splošno sodišče meni, da je treba te tožbene razloge preučiti skupaj.
- 65 Sklep podjetniškega združenja mora – da bi bil zajet s prepovedjo iz člena 101(1) PDEU – imeti za „cilj oziroma posledico“ preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na notranjem trgu. Na podlagi ustaljene sodne prakse Sodišča od sodbe z dne 30. junija 1966, LTM (56/65, EU:C:1966:38) dalje, je treba zaradi možnosti izbire, ki jo vsebuje ta pogoj in označuje veznik „oziroma“, najprej preučiti sam cilj sklepa podjetniškega združenja (glej v tem smislu sodbi z dne 26. novembra 2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, točka 16, in z dne 20. januarja 2016, Toshiba Corporation/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, točka 24).
- 66 Pojem omejevanja konkurence zaradi cilja je mogoče uporabiti le za nekatere vrste dogovorov med podjetji, ki sami po sebi pomenijo zadostno stopnjo škodljivosti za dobro delovanje običajne konkurence, da se šteje, da ugotavljanje njihovih posledic ni potrebno (glej v tem smislu sodbi z dne 30. junija 1966, LTM, 56/65, EU:C:1966:38, str. 359; z dne 11. septembra 2014, CB/Komisija, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, točke 49, 50 in 58 ter navedena sodna praksa, in z dne 16. julija 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, točka 31).
- 67 V skladu s sodno prakso Sodišča je treba za presojo, ali je sporazum med podjetji tako škodljiv, da se šteje za omejevanje konkurence zaradi cilja v smislu člena 101(1) PDEU, upoštevati vsebino njegovih določb, cilje, ki se želijo z njim doseči, ter pravni in gospodarski okvir, v katerega je umeščen (glej sodbo z dne 16. julija 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, točka 33 in navedena sodna praksa).

68 Zato je treba v obravnavanem primeru preučiti pravili o upravičenosti glede na njune zatrjevane cilje in posebne okoliščine, ki jih tvori zlasti pooblastilo za odobritev, ki ga imajo športne zveze, da se preveri, ali je Komisija pravilno opredelila pravili o upravičenosti tožeče stranke kot omejevanje konkurence zaradi cilja.

1. Obveznosti športne zveze, ki ima pooblastilo za odobritev

69 Tožeča stranka trdi, da se sodna praksa, ki izhaja iz sodbe z dne 1. julija 2008, MOTOE (C-49/07, EU:C:2008:376, točki 51 in 52), navedene v opombi 267 izpodbijanega sklepa, v obravnavani zadevi ne uporablja, ker se ta sodna praksa nanaša na uporabo členov 102 in 106 PDEU, ne pa na uporabo člena 101 PDEU kot v obravnavanem primeru.

70 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu s to sodno prakso zakonodaja – kadar pravni osebi, ki sama organizira in komercialno izkorišča tekmovanje, daje pooblastilo za imenovanje oseb, ki so pooblašene za organizacijo navedenih tekmovanj in za določitev pogojev, pod katerimi se ta organizirajo – tej pravni osebi daje očitno prednost pred njenimi konkurenti. Podjetje, ki ima tako pravico, lahko drugim subjektom prepreči dostop na zadevni trg. Zato morajo za izvajanje te regulativne naloge veljati omejitve, obveznosti ali nadzor, da se zadevni pravni osebi prepreči, da bi s spodbujanjem tekmovanj, ki jih organizira ali pri organizaciji katerih sodeluje, izkrivljala konkurenco (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2008, MOTOE, 49/07, EU:C:2008:376, točki 51 in 52).

71 Ugotoviti pa je treba, da iz sodbe z dne 28. februarja 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (C-1/12, EU:C:2013:127, točki 88 in 92), izhaja, da je Sodišče to sodno prakso po analogiji uporabilo v zadevi, ki se je nanašala na uporabo člena 101 PDEU, glede pravil, ki jih je sprejelo podjetniško združenje, ki je bilo hkrati udeleženec in regulator upoštevnega trga, kot v obravnavani zadevi. Zato je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da se sodna praksa, navedena zgoraj v točki 70, uporablja le v zadevi, ki se nanaša na uporabo členov 102 in 106 PDEU.

72 Poleg tega tožeča stranka meni, da sodba z dne 28. februarja 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (C-1/12, EU:C:2013:127, točki 88 in 92), v obravnavani zadevi ne upravičuje uporabe sodne prakse, navedene zgoraj v točki 70, saj je Sodišče v tej sodbi to sodno prakso uporabilo v okviru analize omejevanja zaradi posledice, in ne omejevanja zaradi cilja kot v obravnavanem primeru. Iz sodne prakse pa izhaja, da lahko sporazum omejuje konkurenco zaradi cilja v posebnih okoliščinah, medtem ko bi bila v drugih okoliščinah potrebna analiza posledic sporazuma (glej v tem smislu sodbo z dne 30. januarja 2020, Generics (UK) in drugi, C-307/18, EU:C:2020:52, točka 84). Iz tega sledi, da dejstvo, da je Sodišče pravilnik združenja revizorjev opredelilo kot omejitev zaradi posledice, v okviru analize omejevanja zaradi cilja ne preprečuje uporabe sodne prakse, navedene zgoraj v točki 70.

73 V obravnavanem primeru je tožeča stranka, kot je razvidno iz točke 4 zgoraj, pristojna za določitev pravil v disciplinah, ki spadajo v njeno pristojnost. Čeprav je res, da javni organ nanjo ni prenesel te regulativne funkcije kot v zadevah, v katerih so bile izdane sodbe, navedene zgoraj v točkah 70 in 71, pa kot izključna mednarodna športna zveza, ki jo priznava MOK, za zadevni disciplini izvaja regulativno dejavnost (glej v tem smislu sodbo z dne 26. januarja 2005, Piau/Komisija, 193/02, EU:T:2005:22, točka 78).

74 Poleg tega je iz točk od 38 do 41 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki jih tožeča stranka ne prereka, razvidno, da hitrostno drsanje za veliko večino poklicnih drsalcev ustvarja zelo omejene možnosti prihodkov. Prav tako – kot je Komisija ugotovila v točki 172 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ne da bi ji tožeča stranka nasprotovala – tožeča stranka organizira ali nadzira organizacijo najpomembnejših tekmovanj v hitrostnem drsanju, na katerih drsalci, ki hitrostno drsajo, morajo sodelovati, da se lahko preživljajo. Opozoriti pa je treba, da pravili o upravičenosti, sprejeti pri izvajanju regulativne funkcije tožeče stranke, določata sankcije neupravičenosti v primeru sodelovanja drsalcev na neodobrenem tekmovanju. Ker si drsalci ne morejo privoščiti, da bi jim bila odvzeta možnost sodelovanja na večjih

tekmovanjih, ki jih organizira tožeča stranka, iz tega sledi, da morajo zunanji organizatorji, ki nameravajo organizirati tekmovanje v hitrostnem drsanju, predhodno pridobiti odobritev tožeče stranke, če želijo, da drsalci na teh tekmovanjih sodelujejo.

- 75 Zato je treba glede na to, da tožeča stranka organizira tekmovanja in da ima prav tako pooblastilo za odobritev tekmovanj, ki jih organizirajo tretje osebe, ugotoviti, da lahko ta položaj povzroči navzkrižje interesov. V teh okoliščinah iz sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 70 in 71, izhaja, da mora tožeča stranka pri preučitvi vlog za odobritev zagotoviti, da se tem tretjim osebam neupravičeno ne odvzame dostop do trga do te mere, da je konkurenca na tem trgu izkrivljena.
- 76 Zato je treba preučiti trditve tožeče stranke, s katerimi ta izpodbija presojo Komisije glede obsega in ciljev pravil o upravičenosti, pri čemer je treba upoštevati, da mora tožeča stranka pri izvajanju svoje regulativne funkcije izpolniti obveznosti, ki izhajajo iz sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 70 in 71.

2. Vsebina in cilji pravil o upravičenosti

- 77 V skladu z ustaljeno sodno prakso združljivosti ureditve s pravili Evropske unije o konkurenci ni mogoče presojati abstraktno. Prepoved, določena v členu 101(1) PDEU, ne velja nujno za vse sporazume med podjetji ali vse sklepe podjetniških združenj, ki omejujejo svobodo delovanja strank ali ene izmed njih. Za namene uporabe te določbe v zadevnem primeru je treba namreč najprej upoštevati celoten kontekst, v katerem je bil sklep podjetniškega združenja sprejet ali v katerem ta učinkuje, še posebej pa njegove cilje. Nato je treba preučiti, ali so omejevalni učinki konkurence, ki iz tega sklepa izhajajo, neločljivo povezani z uresničevanjem legitimnih ciljev in so sorazmerni s temi cilji (glej v tem smislu sodbi z dne 19. februarja 2002, *Wouters in drugi*, C-309/99, EU:C:2002:98, točka 97, in z dne 18. julija 2006, *Meca-Medina in Majcen/Komisija*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, točka 42).
- 78 V zvezi s cilji, ki jih je mogoče doseči, je treba opozoriti, da člen 165(1), drugi pododstavek, PDEU določa, da Unija prispeva k spodbujanju evropske razsežnosti v športu, ob upoštevanju njegove posebne narave, na prostovoljstvu temelječih struktur ter njegove družbene in vzgojne vloge. V skladu z odstavkom 2 istega člena je cilj dejavnosti Unije na tem področju razvijanje evropske razsežnosti v športu s spodbujanjem pravičnosti in odprtosti pri športnih tekmovanjih in sodelovanja med organi, odgovornimi za šport, ter z varovanjem telesne in moralne integritete športnikov, zlasti najmlajših med njimi.
- 79 Zato je treba v okviru analize morebitnih utemeljitev omejitev na področju športa upoštevati posebne značilnosti športa na splošno ter njegovo družbeno in vzgojno funkcijo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 16. marca 2010, *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, točka 40).
- 80 V obravnavani zadevi tožeča stranka izpodbija presojo Komisije glede vsebine in ciljev pravil o upravičenosti. Zlasti trdi, da se s praviloma o upravičenosti uresničuje legitimni cilj zaščite integritete hitrostnega drsanja pred tveganji, povezanimi s stavami.

a) Vsebina pravil o upravičenosti

- 81 Tožeča stranka izpodbija preučitev vsebine pravil o upravičenosti in sporočila št. 1974. Na prvem mestu trdi, da bi navedena pravila lahko omejevala konkurenco zaradi cilja le, če bi drsalcem v celoti prepovedala sodelovanje na tekmovanjih, ki jih organizirajo tretje osebe, v obravnavanem primeru pa naj ne bi bilo tako.
- 82 To trditev je treba že uvodoma zavrnilo, ker bi bilo treba priznati, da opredelitev ravnanja kot omejevanja zaradi cilja temelji na odpravi vsakršne konkurence na upoštevnem trgu. Ugotoviti pa je treba, da opredelitev za omejevanje konkurence zaradi cilja ni pridržana za sklepe podjetniških

združenj, s katerimi se odpravi vsakršna konkurenca. Iz sodne prakse namreč izhaja, da se ta opredelitev uporablja za vsak sklep podjetniškega združenja, ki je sam po sebi dovolj škodljiv za dobro delovanje konkurence, ob upoštevanju njegove vsebine, ciljev, ki se želijo z njim doseči, ter pravnega okvira, v katerega je umeščen (glej v tem smislu sodbi z dne 11. septembra 2014, CB/Komisija, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, točka 53, in z dne 19. marca 2015, Dole Food in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, točka 117).

83 Na drugem mestu tožeča stranka trdi, da na podlagi nobenega od elementov, ki jih je upoštevala Komisija, ni mogoče sklepati, da je cilj pravil o upravičenosti omejiti konkurenco. Po njenem mnenju je Komisija pri opredelitvi pravil o upravičenosti kot omejevanje konkurence zaradi cilja upoštevala štiri elemente, in sicer neobstoj neposredne povezave z legitimnimi cilji, strogotost sankcij, sklicevanje na varstvo ekonomskih interesov tožeče stranke in neobstoj povezave s tekmovanjem ali nizom tekmovanj, ki jih ta organizira.

1) Neobstoj neposredne povezave z legitimnimi cilji

84 Tožeča stranka trdi, da ugotovitev, da pravili o upravičenosti nimata neposredne zveze z legitimnimi cilji, ni utemeljena.

85 Ugotoviti pa je treba, na prvem mestu, da v pravilih o upravičenosti legitimni cilji, ki jim ti pravili sledita, niso izrecno navedeni. Kot navaja tožeča stranka, se pravilo 102 od leta 1998 res sklicuje na „načela in politike, kot so določena v [njenih] predpisih in [njenih] pravilih“, in po spremembi leta 2016 določa, da je „pogoj upravičenosti namenjen zagotavljanju ustreznega varstva etičnih vrednot ISU“. Vendar medtem ko „etične vrednote“ lahko izhajajo iz etičnega kodeksa tožeče stranke, „načela in politike“ v predpisih in pravilih tožeče stranke niso bile izrecno opredeljene ali naštete. Zato ti nejasni izrazi sami po sebi ne omogočajo natančne opredelitve legitimnih ciljev, ki naj bi jim navedena pravila sledila.

86 Na drugem mestu je treba opozoriti, da od leta 1998 do objave sporočila št. 1974 20. oktobra 2015 pravili o upravičenosti nista določali nobenega merila za odobritev tekmovanj, ki bi jih tretje osebe želele organizirati kot odprta mednarodna tekmovanja. Iz tega sledi, da pravni okvir tožeče stranke pred objavo tega sporočila ni imel vsebine v zvezi z merili za odobritev tekmovanj, tako da je imela tožeča stranka pri zavrnitvi odobritve za tekmovanja, ki so jih nameravale organizirati tretje osebe, popolno diskrecijo.

87 Ta diskrecijska pravica z objavo sporočila št. 1974, s katerim je bila dopolnjena vsebina pravil o upravičenosti, ni bila bistveno spremenjena. Čeprav so v navedenem sporočilu naštete nekatere splošne, finančne, tehnične, športne in etične zahteve, te zahteve namreč niso izčrpane, saj je v tem sporočilu poleg tega določeno, da bo tožeča stranka vlogo za odobritev sprejela ali zavrnila, ob upoštevanju „zlasti“ zahtev, ki jih določa, kar ji omogoča, da sprejme ali zavrne vlogo za odobritev iz drugih razlogov od tistih, ki so izrecno predvideni kot zahteve, določene v navedenem sporočilu. Poleg tega, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 15, iz vsebine sporočila št. 1974 izhaja, da si tožeča stranka pridržuje pravico, da od organizatorjev zahteva dodatne informacije, povezane z različnimi zgoraj navedenimi zahtevami.

88 Zato je treba ugotoviti, da vse zahteve iz sporočila št. 1974 niso jasno opredeljena, pregledna in nediskriminatorna merila za odobritev, ki bi jih bilo mogoče preveriti in ki bi lahko organizatorjem tekmovanj zagotavljala učinkovit dostop na upoštevni trg (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 28. februarja 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, točka 99).

89 Iz teh ugotovitev izhaja, da je imela tožeča stranka od leta 1998 in celo po sprejetju sporočila št. 1974 široko diskrecijsko pravico za zavrnitev odobritve tekmovanj, ki so jih ponujale tretje osebe, tudi iz razlogov, ki niso bili izrecno določeni, kar je lahko privedlo do sprejetja odločb o zavrnitvi iz

nezakonitih razlogov. V teh okoliščinah je Komisija v točkah 163 in 185 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno ugotovila, da pravili o upravičenosti po vsebini nista neposredno povezani z legitimnimi cilji, ki jih je tožeča stranka navedla v upravnem postopku.

2) *Strogost sankcij*

- 90 Tožeča stranka trdi, da strogost sankcij ni upošteven dejavnik pri ugotavljanju, ali je cilj vsebine njenega sistema predhodne odobritve omejevanje konkurence.
- 91 Sodišče pa je že razsodilo, da imata lahko represivnost ureditve in pomen sankcij, ki se uporabijo v primeru kršitve, negativne učinke na konkurenco, saj bi lahko, če sankcije niso omejene na to, kar je nujno za zagotovitev pravilnega poteka športnega tekmovanja, in če bi se nazadnje izkazale za neutemeljene, privedle do neupravičene izključitve športnika s tekmovanjem in s tem do izkrivljanja pogojev za opravljanje zadevne športne dejavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2006, Meca-Medina in Majcen/Komisija, C-519/04 P, EU:C:2006:492, točka 47).
- 92 V obravnavanem primeru v skladu s praviloma o upravičenosti drsalcem, ki sodelujejo na tekmovanjih, ki jih tožeča stranka ali eden od njenih članov nista odobrila, grozi sankcija. Kot izhaja iz točke 7 zgoraj, sta pravili o upravičenosti do njune spremembe leta 2016 določali enotno in izjemno strogo sankcijo doživljenjske izključitve, ki se je uporabljala v vseh primerih, ne glede na to, ali je šlo za prvo kršitev ali za ponovno kršitev. Zato je šlo za strogo sankcijo. Iz tega sledi, da so bile omejitve, ki so izhajale iz pravil o upravičenosti iz leta 2014, očitno nesorazmerne glede na cilj zaščite integritete drsanja.
- 93 Res je, kot je razvidno iz točke 10 zgoraj, da je bil režim sankcij leta 2016 omiljen, ker ne določa več enotne sankcije doživljenjske izključitve za vse kršitve. Vendar je treba poudariti dejstvo, ki ga tožeča stranka poleg tega ne izpodbija, da kariera drsalca v povprečju traja osem let. Zato je treba ugotoviti, da sankcije, predvidene v pravilih o upravičenosti iz leta 2016, tudi tiste, ki so določene za določeno obdobje 5 in 10 let, še vedno niso sorazmerne v delu, v katerem se uporabljajo zlasti za sodelovanje na zunanjih tekmovanjih, ki niso odobrena.
- 94 Poleg tega pravili o upravičenosti iz leta 2016 ne določata natančno pogojev, ki bi omogočali delitev med različnimi kategorijami kršitev. Zlasti ne razlikujeta jasno med kršitvami, ki so opredeljene kot „zelo resne“, in kršitvami, ki niso opredeljene tako. Iz tega sledi, da sistem sankcij ni predvidljiv in tako pomeni tveganje samovoljne uporabe, zaradi česar imajo navedene sankcije pretiran odvratilni učinek.
- 95 V teh okoliščinah je v nasprotju s trditvami tožeče stranke strogost sankcij, določenih s pravili o upravičenosti, posebej upošteven element pri analizi njihove vsebine. Ta strogost lahko namreč športnike odvrne od sodelovanja na tekmovanjih, ki jih tožeča stranka ni odobrila, tudi če ni legitimnih razlogov, s katerimi bi bilo mogoče tako zavrnitev utemeljiti, in zato lahko omeji dostop do trga potencialnim konkurentom, ki ne morejo zagotoviti sodelovanja športnikov, potrebnih za organizacijo njihovega športnega tekmovanja.

3) *Neobstoj povezave med praviloma o upravičenosti in tekmovanjem ali nizom tekmovanj tožeče stranke*

- 96 Tožeča stranka trdi, da dejstvo, da njeni pravili o upravičenosti nista povezani s tekmovanjem ali nizom tekmovanj, ki jih organizira, ni upošteveno v okviru analize omejevanja zaradi cilja.
- 97 Iz točke 166 v povezavi s točko 243 obrazložitve izpodbijanega sklepa pa je razvidno, da Komisija graja dejstvo, da pravili o upravičenosti naložitve sankcije ne pogojujeta s tem, da neodobreno tekmovanje, na katerem naj bi sodelovali zadevni športniki, sovpada s tekmovanjem tožeče stranke. Ta ugotovitev

v resnici ni nič drugega kot primer neobstoja neposredne povezave z legitimnimi cilji, na katere se je tožeča stranka sklicevala v upravnem postopku, in razkriva širok, celo pretiran obseg pravil o upravičenosti. Navedeni pravili namreč tožeči stranki omogočata, da športnikom naloži sankcije neupravičenosti, če sodelujejo na neodobrenih tekmovanjih, tudi če v časovnem načrtu tožeče stranke ni predvideno nobeno tekmovanje istočasno in tudi če zadevni športniki iz katerega koli razloga ne morejo sodelovati na tekmovanjih, ki jih organizira tožeča stranka. Zato je treba zavriniti očitke tožeče stranke, da ugotovitev iz točk 166 in 243 obrazložitve izpodbijanega sklepa ni upoštevana.

- 98 Glede argumentov v zvezi s sklicevanjem na zaščito ekonomskih interesov tožeče stranke je treba navesti, da so ti preučeni spodaj v točkah od 106 do 111 v okviru analize ciljev pravil o upravičenosti.

b) Cilji, ki se želijo doseči s praviloma o upravičenosti

- 99 Očitke tožeče stranke v zvezi s preučitvijo ciljev pravil o upravičenosti s strani Komisije je mogoče razdeliti na dva dela. Na eni strani tožeča stranka s četrtem tožbenim razlogom izpodbija ugotovitev, da naj pravili o upravičenosti ne bi bili utemeljeni z legitimnim ciljem zaščite integritete hitrostnega drsanja pred tveganji, povezanimi s stavami. Na drugi strani tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga trdi, da je Komisija s tem, da se je za utemeljitev ugotovitve, da je namen teh pravil izključiti organizatorje konkurenčnih dogodkov, oprla na sklicevanje na varstvo ekonomskih interesov iz pravil o upravičenosti iz leta 2014, površno analizirala zastavljene cilje.

1) Prvi del: cilj zaščititi integriteto hitrostnega drsanja pred tveganji, povezanimi s stavami, ki se uresničuje s praviloma o upravičenosti

- 100 Poudariti je treba, da je tožeča stranka v upravnem postopku trdila, da pravili o upravičenosti sledita več ciljem, ki so značilni za posebnosti športa. Čeprav se je tožeča stranka v okviru tega postopka sklicevala na več legitimnih ciljev, pa je podrobne trditve navedla le v podporo legitimnemu cilju zaščite integritete drsanja pred stavami.
- 101 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodišče že priznalo, da je zaščita integritete športa legitimni cilj (sodba z dne 18. julija 2006, Meca-Medina in Majcen/Komisija, C-519/04 P, EU:C:2006:492, točka 43). Vendar uresničevanje legitimnih ciljev samo po sebi ne more zadoščati za preprečitev opredelitve kot omejevanje konkurence zaradi cilja, če so uporabljeni načini za uresničevanje tega cilja v nasprotju z določbami člena 101 PDEU (glej v tem smislu sodbi z dne 6. aprila 2006, General Motors/Komisija, C-551/03 P, EU:C:2006:229, točka 64 in navedena sodna praksa, in z dne 20. novembra 2008, Beef Industry Development Society in Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, točka 21). Zlasti je treba preučiti, ali so zadevne omejitve neločljivo povezane z uresničevanjem navedenih ciljev in sorazmerne s temi cilji (glej v tem smislu sodbi z dne 19. februarja 2002, Wouters in drugi, C-309/99, EU:C:2002:98, točka 97, in z dne 18. julija 2006, Meca-Medina in Majcen/Komisija, C-519/04 P, EU:C:2006:492, točka 42).
- 102 V obravnavanem primeru je mogoče šteti, da je bila tožeča stranka upravičena določiti pravila, katerih namen je preprečiti, da bi športne stave lahko povzročile nevarnost prirejanja rezultatov tekmovanj in manipulacije športnikov, kar je poleg tega v skladu s priporočili MOK z dne 24. junija 2010, naslovljenimi „Športne stave: izziv, ki ga je treba premagati“, in Konvencijo o prirejanju rezultatov športnih tekmovanj, ki jo je Svet Evrope sprejel leta 2014.
- 103 Vendar tudi ob predpostavki, da so omejitve, ki izhajajo iz sistema predhodnih odobritev, ki je bil uveden v obravnavani zadevi, neločljivo povezane z uresničevanjem tega legitimnega cilja, ki se nanaša na zaščito integritete hitrostnega drsanja pred tveganji, povezanimi s stavami, pa – kot je razvidno iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 92 do 95 – presegajo to, kar je potrebno za uresničitev takega cilja v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 77.

104 Zato je treba zavriniti trditev tožeče stranke, da so omejitve, ki izhajajo iz pravil o upravičenosti, utemeljene s ciljem zaščite integritete hitrostnega drsanja pred tveganji, povezanimi s stavami.

2) Drugi del: graja tega, da se je Komisija oprla na cilj varstva ekonomskih interesov tožeče stranke

105 Na prvem mestu tožeča stranka graja to, da je Komisija uporabila sklicevanje na varstvo njenih ekonomskih interesov, navedeno v pravilih o upravičenosti iz leta 2014, za utemeljitev ugotovitve, da je bil cilj teh pravil zaščititi njene ekonomske interese. Tožeča stranka zlasti trdi, da se je Komisija pri ugotovitvi, da je namen različice pravil o upravičenosti iz leta 2014 izključiti vse konkurenčne organizatorje tekmovanj, ki bi lahko vplivali na njene ekonomske interese, napačno oprla na sklicevanje na ekonomske interese iz teh pravil, saj iz okoliščin, v katerih so bila ta pravila pripravljena, izhaja, da je bil njihov namen zagotoviti skladnost vseh tekmovanj, ki spadajo v pristojnost tožeče stranke, s skupnimi standardi.

106 Kot je Komisija ugotovila v točkah 164 in 165 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je pravilo 102(1)(a)(ii) od leta 2002 do njegove spremembe leta 2016 določalo, da je pogoj upravičenosti zasnovan za „ustrezno varstvo ekonomskih in drugih interesov ISU“. Poleg tega je iz spisa razvidno, da je bil ta izraz uveden leta 2002 za „pojasnitev razlogov za pravilo o upravičenosti“. Iz tega sledi, da je bil cilj v zvezi z varstvom ekonomskih interesov zgodnejši od spremembe, uvedene leta 2002, saj je bil v zadnjem ta cilj le pojasnjen. Zato je lahko Komisija, ne da bi storila napako pri presoji, ugotovila, da je ta cilj obstajal od začetka obdobja kršitve leta 1998 pa do leta 2016.

107 Vendar je Komisija v točki 187 obrazložitve izpodbijanega sklepa napačno menila, da je kljub izbrisu sklicevanja na ekonomske interese iz različice pravil o upravičenosti iz leta 2016 iz vsebine te različice razvidno, da se ta še naprej nanašajo na varstvo ekonomskih interesov tožeče stranke. Zgolj na podlagi dejstva, da pravilo 102(1)(a)(ii) pravil v različici iz leta 2016 povezuje izraz „drugi legitimni interesi tožeče stranke“ z uporabo prihodkov tožeče stranke, namreč ni mogoče šteti, da se s praviloma o upravičenosti od leta 2016 dejansko in prednostno želijo zaščititi ekonomski interes tožeče stranke. Vendar ta napaka Komisije ne more izpodbiti analize legitimnih ciljev v izpodbijanem sklepu.

108 V zvezi s tem je treba poudariti, da je upravičeno šteti, kot trdi tožeča stranka (glej točko 105 zgoraj), da je treba ob upoštevanju posebnosti športa zagotoviti, da športna tekmovanja izpolnjujejo skupne standarde, katerih cilj je med drugim zagotoviti pravičen potek tekmovanj ter varstvo telesne in moralne integritete športnikov. Tožeča stranka je poleg tega lahko razumno menila, da je sistem predhodne odobritve, namenjen preverjanju, ali vsak organizator spoštuje take standarde, mehanizem, ki je primeren za zagotovitev uresničitve takega cilja.

109 Poleg tega, tudi če bi se izkazalo, da se s praviloma o upravičenosti iz leta 2016 prav tako uresničuje cilj zaščite ekonomskih interesov tožeče stranke, je treba ugotoviti, da dejstvo, da želi zveza zaščititi svoje ekonomske interese, samo po sebi ni protikonkurenčno. Kot je Komisija priznala na obravnavi, je namreč uresničevanje ekonomskih ciljev neločljivo povezano z vsemi podjetji, vključno s športno zvezo, kadar opravljajo gospodarsko dejavnost.

110 Vendar kot je Komisija pravilno navedla v točkah od 255 do 258 obrazložitve izpodbijanega sklepa, sistem predhodne odobritve, kot ga je v obravnavanem primeru zasnovala tožeča stranka, presega to, kar je nujno za uresničitev cilja zagotavljanja skladnosti športnih tekmovanj s skupnimi standardi. Prvič, sporočilo št. 1974 namreč zunanjim organizatorjem nalaga nekatere obveznosti razkritja finančnih informacij, ki presegajo tisto, kar je potrebno za doseg navedenega cilja. V zvezi s tem je treba poudariti, da je razkritje okvirnega proračuna sicer mogoče utemeljiti s potrebo po tem, da se zagotovi, da zunanji organizator lahko organizira tekmovanje, vendar tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da je razkritje celotnega poslovnega načrta potrebno za doseg takega cilja. Drugič, tožeča stranka ni predložila nobene utemeljitve, s katero bi pojasnila, zakaj sistem predhodne odobritve, kot je formaliziran v sporočilu št. 1974, določa daljši in

strožji rok za vložitev vloge za odobritev, kadar gre za tekmovanje, ki ga organizira tretja oseba (glej točko 14 zgoraj). Tretjič, zahteve iz sporočila št. 1974 niso izčrpne in tožeči stranki puščajo široko polje proste presoje, da sprejme ali zavrne vlogo za odprto mednarodno tekmovanje. Četrtrič, v sporočilu št. 1974 ni določen natančen rok za obravnavo vloge za odobritev, kar bi tudi lahko povzročilo samovoljno obravnavo prošelj za odobritev.

- 111 Iz tega sledi, da je Komisija – tudi če bi se napačno oprla na cilj zaščite ekonomskih interesov tožeče stranke v zvezi s praviloma o upravičenosti iz leta 2016 – pravilno ugotovila nesorazmernost sistema predhodne odobritve, zlasti glede na domnevni drugi cilj, ki mu sledita pravili o upravičenosti, ki naj bi bil skladnost vseh tekmovanj s skupnimi standardi.
- 112 Na drugem mestu tožeča stranka Komisiji očita, da je menila, da bi lahko ISU svoje dohodke uporabila za podporo tekmovanjem, ki jih organizirajo njeni člani, čeprav svojih sredstev ne bi dala na voljo tretjim osebam, nato pa iz tega sklepala, da se pravili o upravičenosti iz leta 2016 še naprej nanašata na varstvo njenih ekonomskih interesov. Po mnenju tožeče stranke naj bi iz tega izhajalo, da naj bi Komisija od nje zahtevala, naj financira tekmovanja, ki jih organizirajo tretje osebe.
- 113 Vendar je Komisija v točkah 187 in 220 obrazložitve izpodbijanega sklepa izpostavila le, da tožeča stranka sredstev, ki izvirajo iz solidarnostnega prispevka, ki ga plačujejo tudi tretje osebe, ne more uporabiti za financiranje lastnih tekmovanj in tekmovanj svojih članov, medtem ko te koristi ne zagotavlja tretjim organizatorjem.
- 114 Res je, kot trdi tožeča stranka, da se lahko športna zveza z omejenimi prihodki veljavno sklicuje na pravico do uporabe solidarnostnega prispevka za financiranje tekmovanj, za katera meni, da jih je treba financirati, in s tem prikrajša druga. Vendar mora tožeča stranka ob upoštevanju vloge, ki jo ima kot organizatorica tekmovanj in imetnica pooblastila za odobritev tekmovanj, ki jih organizirajo tretje osebe, zagotoviti neizkrivljeno konkurenco med gospodarskimi subjekti v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 72 in 73. Iz tega sledi, kot je pravilno ugotovila Komisija, da tožeča stranka za odobritev za tekmovanja, ki jih organizirajo tretje osebe, ne more zahtevati plačila solidarnostnega prispevka, ki bi se uporabljal le za financiranje njenih tekmovanj in tekmovanj njenih članov. Zato je treba trditev, da je Komisija od tožeče stranke zahtevala, naj financira tekmovanja, ki jih organizirajo tretje osebe, zavrnil, saj tožeča stranka ni navedla drugih očitkov zoper točki 187 in 220 obrazložitve izpodbijanega sklepa o solidarnostnem prispevku.

3. Drugi elementi konteksta, v katerega sta umeščeni pravili o upravičenosti

- 115 Tožeča stranka trdi, da Komisija ni opravila resne analize upoštevnega trga glede na njegov kontekst. Zlasti meni, da je Komisija storila napako, ker ni upoštevala tekmovanj v umetnostnem drsanju, ki jih je odobrila.
- 116 Vendar je treba ugotoviti, da tekmovanja v umetnostnem drsanju niso del upoštevnega trga, kot ga je opredelila Komisija, in sicer svetovnega trga organizacije in komercialnega izkoriščanja hitrostnega drsanja, in da tožeča stranka tej opredelitvi ne nasprotuje.
- 117 Sodišče je sicer razsodilo, da je treba v okviru analize omejevanja zaradi cilja upoštevati vse upoštevne elemente – ob upoštevanju zlasti narave zadevnih storitev ter dejanskih pogojev delovanja in strukture trgov – v zvezi z gospodarskim ali pravnim okvirom, v katerega je umeščeno navedeno usklajevanje, ne da bi bilo pomembno, ali tak element spada na upoštevni trg (glej sodbo z dne 11. septembra 2014, CB/Komisija, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, točka 78). Vendar je v zadevi, v kateri je bila sprejeta ta sodna praksa, obstajalo medsebojno vplivanje med upoštevним trgov in ločenim povezanim trgov, kar v obravnavanem primeru ni dokazano. Zgolj okoliščina, da je tožeča stranka pristojna tudi za

umetnostno drsanje in da se za obe disciplini uporabljajo enaka pravila, ne zadostuje za dokaz o takem medsebojnem vplivanju. Zato Komisiji ni bilo treba upoštevati tekmovanj, ki jih je tožeča stranka odobrila na trgu, ki je ločen od upoštevnega trga.

- 118 Poleg tega, kot je bilo navedeno zgoraj v točkah od 86 do 89, niti pred objavo sporočila št. 1974 niti po njej pravili o upravičenosti nista vsebovali potrebnih jamstev za izvajanje regulativne funkcije tožeče stranke, ki bi tretjim osebam omogočala učinkovit dostop do upoštevnega trga. Ob upoštevanju neobstoja objektivnih, preglednih, nediskriminatornih in preverljivih meril za odobritev široko polje proste presoje tožeče stranke za odobritev ali zavrnitev takih tekmovanj nikakor ni bilo omejeno.
- 119 Iz tega sledi, da okoliščina, da je tožeča stranka lahko odobrila tekmovanja v umetnostnem drsanju, tudi če je šlo za resnična neodvisna tekmovanja, ni upoštevna za analizo okvira, v katerega sta umeščeni pravili o upravičenosti, saj ne izpodbija ugotovitve, da sistem predhodne odobritve tožeče stranke tej omogoča izkrivljanje konkurence na upoštevne trgu s tem, da daje prednost lastnim tekmovanjem v škodo tekmovanj, ki jih ponujajo tretje osebe, in da zato ta pravila ne zagotavljajo učinkovitega dostopa do tega trga.
- 120 Glede na vse navedeno je Komisija pravilno ugotovila, da je cilj pravil o upravičenosti omejevanje konkurence. Pravili o upravičenosti sta namreč glede na svojo vsebino in cilje ter kontekst, v katerega sta umeščeni, dovolj škodljivi, da se zanju šteje, da omejujeta konkurenco zaradi cilja v smislu člena 101 PDEU.
- 121 Ker je obstoj omejevanja konkurence zaradi cilja zadostno podprt s preučitvijo vsebine in ciljev pravil o upravičenosti ter konteksta, v katerega sta umeščeni, se ni treba izreči o trditvah tožeče stranke, ki se nanašajo na ugotovitve Komisije v zvezi z njenim namenom, da izključi zunanje organizatorje. Ker namera ni nujen dejavnik za opredelitev, da je sklep podjetniškega združenja omejevalen zaradi cilja (glej v tem smislu sodbo z dne 6. aprila 2006, General Motors/Komisija, C-551/03 P, EU:C:2006:229, točka 77), so trditve tožeče stranke zoper ta del preučitve omejevanja zaradi cilja brezpredmetne.
- 122 Zato je treba drugi in četrti tožbeni razlog tožeče stranke zavrniti.
- 123 Ker je Komisija pravilno ugotovila obstoj omejevanja zaradi cilja, ni treba ugotavljati njegovih posledic na konkurenco (sodbi z dne 26. novembra 2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, točka 17, in z dne 20. januarja 2016, Toshiba Corporation/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, točka 25). Zato ni treba preučiti utemeljenosti tretjega tožbenega razloga tožeče stranke, ki se nanaša na to, da naj bi Komisija napačno ugotovila, da je posledica pravil o upravičenosti omejevanje konkurence.

C. Peti tožbeni razlog: sklep v zvezi z Veliko nagrado Dubaja iz leta 2014 ne spada na ozemeljsko področje uporabe člena 101 PDEU

- 124 Tožeča stranka trdi, da odločitev o neodobritvi Velike nagrade Dubaja ne spada na ozemeljsko področje uporabe člena 101 PDEU, ker bi moralo to tekmovanje potekati zunaj ozemlja Evropskega gospodarskega prostora (EGP).
- 125 Najprej je treba opozoriti, da je v skladu s sodno prakso pristojnost Komisije za ugotavljanje in sankcioniranje ravnanja zunaj Unije na podlagi pravil mednarodnega javnega prava mogoče ugotoviti bodisi glede na merilo izvajanja bodisi glede na kvalificirane učinke (sodba z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točki 40 in 47). Na podlagi merila izvajanja je pristojnost Komisije utemeljena s krajem, kjer se je očitano ravnanje izvajalo (sodba z dne 31. marca 1993, Ahlström Osakeyhtiö in drugi/Komisija, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 in od C-125/85 do C-129/85, EU:C:1993:120, točka 16). V skladu z merilom kvalificiranih učinkov lahko

Komisija svojo pristojnost utemelji tudi, kadar ima lahko ravnanje takojšnje, znatne in predvidljive učinke na ozemlju Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točke od 48 do 53).

- 126 Komisija je v obravnavani zadevi v členu 1 izreka izpodbijanega sklepa ugotovila, da je tožeča stranka „s sprejetjem in uporabo pravil o upravičenosti [...] kršila člen 101 PDEU“. To ugotovitev je treba razumeti ob upoštevanju obrazložitve izpodbijanega sklepa.
- 127 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je v izpodbijanem sklepu sicer večkrat grajana odločitev, ki jo je tožeča stranka sprejela v primeru Velike nagrade Dubaja, vendar se ne nanaša na odločitev o zavrnitvi te velike nagrade kot take. Komisija je namreč zavrnitev tožeče stranke, da odobri Veliko nagrado Dubaja, uporabila samo zato, da bi ponazorila, kako tožeča stranka uporablja pravili o upravičenosti v praksi (glej med drugim točke 175, 176, od 199 do 205, od 232 do 235 in 243 obrazložitve izpodbijanega sklepa).
- 128 Ker se izpodbijani sklep nanaša na pravili o upravičenosti, in ne na Veliko nagrado Dubaja, tako ni upoštevno vprašanje, ali bi to tekmovanje potekalo znotraj ali zunaj ozemlja EGP, ampak vprašanje, ali je bila Komisija na podlagi sodne prakse, navedene zgoraj v točki 125, pristojna za odločanje o združljivosti pravil o upravičenosti s členom 101 PDEU.
- 129 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da – ob upoštevanju zlasti strogih in nesorazmernih sankcij, določenih v primeru sodelovanja drsalcev na tekmovanjih, ki jih tožeča stranka ni odobrila, ter neobstoja objektivnih, preglednih, nediskriminatornih in preverljivih meril za odobritev – pravili o upravičenosti onemogočata drsalcem, da bi svoje storitve ponujali organizatorjem mednarodnih tekmovanj v drsanju, ki jih tožeča stranka ni odobrila, in s tem navedenim organizatorjem onemogočajo, da bi koristili njihove storitve za konkurenčna tekmovanja znotraj ali zunaj EGP. Posledično imata lahko pravili o upravičenosti takojšnje, znatne in predvidljive učinke na ozemlju Unije v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 125. Zato je bila Komisija v obravnavanem primeru pristojna za sprejetje izpodbijanega sklepa in s tem sklepom ni bilo kršeno ozemeljsko področje uporabe člena 101 PDEU.
- 130 Iz tega sledi, da je treba peti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

D. Šesti tožbeni razlog, s katerim se nasprotuje ugotovitvi, da se s pravilnikom o arbitraži tožeče stranke povečuje omejevanje konkurence

- 131 Tožeča stranka s šestim tožbenim razlogom trdi, da ugotovitev iz oddelka 8.7 izpodbijanega sklepa, da se z njenim pravilnikom o arbitraži povečuje omejevanje konkurence, nastalo s praviloma o upravičenosti, ni utemeljena in se ne bi smela upoštevati.
- 132 Komisija zoper šesti tožbeni razlog primarno navaja ugovor nedopustnosti, ker tožeča stranka nikakor ni predlagala razglasitve ničnosti ugotovitve v zvezi z pravilnikom o arbitraži. Komisija je na obravnavi poleg tega izjavila, da je oddelek 8.7 izpodbijanega sklepa analiza, ki jo je opravila zaradi celovitosti, in da ugotovitev iz tega oddelka, ki se nanaša na pravilnik o arbitraži, ni del ugotovljene kršitve. Glede na to izjavo iz tega sledi, da Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj ta tožbeni razlog zavrne kot brezpredmeten. V skladu s sodno prakso namreč brezpredmetnost tožbenega razloga, ki se navaja, napotuje na njegovo zmožnost, da če je utemeljen, povzroči razglasitev ničnosti, ki jo predlaga tožeča stranka, in ne na interes, ki ga ima ta lahko za vložitev take tožbe ali tudi za navedbo določenega tožbenega razloga, saj ti vprašanji spadata v okvir dopustnosti tožbe oziroma dopustnosti tožbenega razloga (sodba z dne 21. septembra 2000, EFMA/Svet, C-46/98 P, EU:C:2000:474, točka 38).
- 133 Podredno Komisija v odgovoru na tožbo trdi tudi, da je šesti pritožbeni razlog vsekakor neutemeljen.

1. Upoštevnost šestega tožbenega razloga

- 134 Tožeča stranka je v odgovor na vprašanje, ki ji je bilo postavljeno na obravnavi, potrdila, da je namen njene zahteve za neupoštevanje oddelka 8.7 izpodbijanega sklepa v resnici doseči razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, v katerem naj bi ta temeljil na ugotovitvah, predstavljenih v navedenem oddelku.
- 135 Člen 1 izpodbijanega sklepa določa, da je tožeča stranka „s tem, da je glede hitrostnega drsanja sprejela in uporabljala pravila o upravičenosti, zlasti pravili 102 in 103 splošnih predpisov ISU iz leta 2014 in splošnih predpisov ISU iz leta 2016, kršila člen 101 [PDEU] in člen 53 Sporazuma EGP“. Poleg tega je iz oddelka 8.6 izpodbijanega sklepa, naslovljenega „Sklep o členu 101 [PDEU] in členu 53(1) Sporazuma EGP“, razvidno, da člen 1 izreka temelji na obrazložitvi iz oddelkov od 8.3 do 8.5 izpodbijanega sklepa.
- 136 Vendar so presoje v zvezi s pravilnikom o arbitraži navedene v oddelku, ki sledi ugotovitvi o obstoju omejevanja konkurence, in sicer v oddelku 8.7 izpodbijanega sklepa. V tem oddelku Komisija ni ugotovila, da pravilnik o arbitraži pomeni samostojno kršitev konkurenčnega prava, ampak le, da povečuje omejevanje konkurence, nastalo s praviloma o upravičenosti.
- 137 Iz tega sledi, kot je Komisija priznala na obravnavi, da je v zvezi z ugotovljeno kršitvijo oddelek 8.7 izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na pravilnik o arbitraži, nepotreben, ker tudi če bi bil ta oddelek napačen, na podlagi njega ne bi bilo mogoče izpodbijati obstoja omejevanja konkurence kot takega. Zato okoliščina, da navedeni oddelek ni zakonit, ne more privedi do razglasitve ničnosti člena 1 izreka izpodbijanega sklepa. Tako je šesti tožbeni razlog tožeče stranke v delu, v katerem je naveden v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti člena 1 izreka izpodbijanega sklepa, brezpredmeten.
- 138 Vendar mora tožeča stranka v skladu s členom 2 izpodbijanega sklepa med drugim odpraviti kršitev iz člena 1 in se vzdržati ponavljanja kakršnih koli dejanj ali ravnanj z enakim ciljem ali posledico. Ta člen je treba razlagati ob upoštevanju točk od 338 do 342 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v katerih so določeni ukrepi, ki jih mora tožeča stranka sprejeti, da izpolni svojo obveznost odprave kršitve. V teh točkah pa je Komisija navedla, da bi tožeča stranka v bistvu lahko končala kršitev, hkrati pa ohranila svoj sistem predhodne odobritve le, če bi bistveno spremenila ne le pravili o upravičenosti in sporočilo št. 1974, ampak tudi svoj pravilnik o arbitraži.
- 139 Tako je Komisija zakonitost ohranitve sistema predhodne odobritve tožeče stranke pogojila s tem, da se med drugim bistveno spremeni njen pravilnik o arbitraži. Iz tega sledi, da je oddelek 8.7 izpodbijanega sklepa del potrebne podlage člena 2 njegovega izreka.
- 140 Zato je, v nasprotju s trditvami Komisije, šesti tožbeni razlog v delu, v katerem je naveden v podporo predlogu za razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijanega sklepa, upošteven.

2. Utemeljenost

- 141 Tožeča stranka v zvezi z utemeljenostjo tega tožbenega razloga trdi, da oddelek 8.7 izpodbijanega sklepa v bistvu vsebuje dve napaki pri presoji. Po eni strani naj bi Komisija napačno ugotovila, da njen pravilnik o arbitraži otežuje učinkovito sodno varstvo zoper odločitve ISU, ki bi lahko bila protikonkurenčna. Po drugi strani meni, da ta oddelek ni upošteven, ker Komisija ne meni, da uporaba arbitražnega postopka CAS pomeni kršitev člena 101 PDEU.
- 142 Kot izhaja iz točke 132 zgoraj, Komisija priznava, da pravilnik o arbitraži ne pomeni kršitve člena 101 PDEU. Vendar zagovarja presojo, ki jo je podala v oddelku 8.7 izpodbijanega sklepa, in odgovarja, da je bila pristojna za izvedbo sporne analize.

- 143 Komisija v svojih vlogah med drugim trdi, da bi lahko pravilnik o arbitraži štela za oteževalno okoliščino v smislu točke 28 Smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 (UL 2006, C 210, str. 2, v nadaljevanju: smernice iz leta 2006), če bi se odločila naložiti tako sankcijo.
- 144 V izpodbijanem sklepu pa ni uporabljen pojem oteževalne okoliščine in se ne sklicuje na smernice iz leta 2006.
- 145 Vendar je treba opozoriti, da je Komisija, ker je ugotovila, da pravili o upravičenosti omejujeta konkurenco, nato ugotovila, da pravilnik o arbitraži povečuje omejevanje, ki ga ti pravili povzročata. Poleg tega je v bistvu menila, da je treba v primeru ohranitve sistema predhodne odobritve pravili o upravičenosti, sporočilo št. 1974 in pravilnik o arbitraži tožeče stranke bistveno spremeniti.
- 146 Tako sicer Komisija v obravnavanem primeru ni naložila globe, potem ko je to nameravala storiti v fazi obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, vendar jo je to, da je menila, da pravilnik o arbitraži povečuje omejevanje, ki ga povzročata pravili o upravičenosti, privedlo do razširitve obsega obveznosti, naloženih tožeči stranki, s tem, da je zakonitost ohranitve njenega sistema predhodne odobritve pogojila s spremembo med drugim tega pravilnika.
- 147 Komisija je tako v bistvu še naprej sledila logiki smernic iz leta 2006 o upoštevanju oteževalnih okoliščin pri izračunu glob, čeprav nazadnje v izpodbijanem sklepu ni naložila globe.
- 148 Tudi ob predpostavki, da je Komisija, kot trdi, na podlagi smernic iz leta 2006 razširila obveznosti za tožečo stranko in se tako lahko sklicuje na uporabo teh smernic, ne da bi spremenila obrazložitev, pa je treba ugotoviti, da je napačno menila, da je pravilnik o arbitraži tožeče stranke oteževalna okoliščina v smislu smernic iz leta 2006.
- 149 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je sicer res, da smernice niso pravna podlaga za sklepe, ki jih sprejme Komisija, vendar se Komisija s sprejetjem takih pravil ravnanja in s tem, da z njihovo objavo razglasi, da jih bo uporabljala, sama omejuje pri izvrševanju svoje diskrecijske pravice. Zato se od teh pravil ne more oddaljiti, ne da bi bila, glede na okoliščine primera, sankcionirana na podlagi kršitve splošnih pravnih načel, kot sta enako obravnavanje ali varstvo legitimnih pričakovanj. Zato ni mogoče izključiti, da imajo lahko taka pravila ravnanja, ki so splošno veljavna, pod nekaterimi pogoji in glede na svojo vsebino pravne učinke (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točke od 209 do 211).
- 150 Točka 28 smernic iz leta 2006 določa:

„Osnovni znesek globe se lahko poveča, kadar Komisija ugotovi, da obstajajo oteževalne okoliščine, kot so:

- kadar podjetje nadaljuje ali ponovi enako ali podobno kršitev, potem ko Komisija ali nacionalni organ, pristojen za konkurenco, ugotovi, da je to podjetje kršilo določbe [člena 101 PDEU] ali [člena 102 PDEU]. Osnovni znesek se bo povečal do 100 % za vsako ugotovljeno kršitev;
- zavračanje sodelovanja s Komisijo ali oviranje Komisije med njenimi preiskavami;
- vloga vodje ali pobudnika kršitve; Komisija bo posebno pozornost namenila tudi vsem ukrepom z namenom prisiljevanja drugih podjetij k udeležbi pri kršitvi in/ali vsem povračilnim ukrepom proti drugim podjetjem z namenom izvrševanja ravnanj, ki pomenijo kršitev.“

- 151 Uporaba izraza „kot so“ v točki 28, prvi odstavek, smernic iz leta 2006 kaže na to, da gre za neizčrpen seznam oteževalnih okoliščin (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Team Relocations in drugi/Komisija, C-444/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:464, točka 105).
- 152 Vendar je treba ugotoviti, da je oteževalnim okoliščinam, navedenim na seznamu iz točke 28 smernic iz leta 2006, skupno, da opisujejo nezakonita ravnanja ali okoliščine, zaradi katerih je kršitev bolj škodljiva in ki upravičujejo posebno obsodbo, katere posledica je povečanje sankcije, naložene odgovornemu podjetju. V točki 4 smernic iz leta 2006 namreč pristojnost Komisije, da naloži globe na dovolj odvratilni ravni, pomeni, da je treba osnovni znesek vsake globe prilagoditi ob upoštevanju zlasti morebitnih oteževalnih okoliščin kršitve.
- 153 Iz tega sledi, da lahko le nezakonita ravnanja ali okoliščine, zaradi katerih je kršitev škodljivejša, kot so tri okoliščine, naštetje v točki 28 Smernic, upravičijo povišanje globe, naložene za kršitev konkurenčnega prava Unije, saj nihče ne sme biti odvrnjen od zakonitega ali neškodljivega ravnanja.
- 154 V obravnavanem primeru je treba poudariti, prvič, kot priznava Komisija v točki 269 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je arbitraža splošno sprejeta metoda reševanja sporov, ki je zavezujoča, in da sklenitev arbitražne klavzule sama po sebi ne omejuje konkurence.
- 155 Drugič, kot izhaja iz točke 286 obrazložitve izpodbijanega sklepa in v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je treba ugotoviti, da Komisija ni menila, da se s pravilnikom tožeče stranke o arbitraži krši pravica športnikov do poštenega sojenja.
- 156 Tretjič, poudariti je treba, da je mogoče obvezno naravo arbitraže in dejstvo, da pravilnik o arbitraži podeljuje CAS izključno pristojnost za reševanje sporov v zvezi z odločbami o neupravičenosti tožeče stranke, utemeljiti z legitimnimi interesi, povezanimi s posebno naravo športa. V zvezi s tem je treba poudariti, da se je Evropsko sodišče za človekove pravice tako izreklo v zadevi, ki se je med drugim nanašala na pravilnik tožeče stranke o arbitraži. Priznalo je, da obstaja nedvomen interes, da se lahko spori, ki nastanejo v okviru poklicnega športa, zlasti tisti, ki imajo mednarodno razsežnost, predložijo specializiranemu sodišču, ki lahko odloči hitro in ekonomično. Dodalo je, da mednarodne športne dogodke na visoki ravni v različnih državah organizirajo organizacije s sedežem v različnih državah in da so ti dogodki pogosto odprti za športnike z vsega sveta. V tem okviru uporaba enotnega in specializiranega mednarodnega arbitražnega sodišča olajšuje določeno postopkovno enotnost in spodbuja pravno varnost (ESČP, 2. oktober 2018, Mutu in Pechstein proti Švici, CE:ECHR:2018:1002JUD004057510, točka 98).
- 157 Četrto, spomniti je treba, da je Sodišče že razsodilo, da ima vsakdo pravico vložiti tožbo pri nacionalnem sodišču in zahtevati odškodnino za nastalo škodo, če obstaja vzročna zveza med navedeno škodo in omejevalnim sporazumom ali ravnanjem, ki je prepovedano s členom 101 PDEU (glej sodbo z dne 5. junija 2014, Kone in drugi, C-557/12, EU:C:2014:1317, točka 22).
- 158 Pravica vsake osebe, da zahteva odškodnino za tako škodo, namreč krepi delovanje pravil Unije o konkurenci in lahko odvrča od pogosto prikritih sporazumov ali ravnanj, ki lahko omejujejo ali izkrivljajo konkurenco, ter tako prispeva k ohranjanju učinkovite konkurence v Uniji (sodbi z dne 20. septembra 2001, Courage in Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, točka 27, ter z dne 5. junija 2014, Kone in drugi, C-557/12, EU:C:2014:1317, točka 23).
- 159 Čeprav je v obravnavanem primeru res, da pravilnik tožeče stranke o arbitraži drsalcem ne omogoča, da pri nacionalnem sodišču vložijo ničnostno tožbo zoper odločbo o neupravičenosti, s katero bi bil kršen člen 101(1) PDEU, pa lahko drsalci v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 156 in 157 zgoraj, vložijo odškodninsko tožbo pred nacionalnim sodiščem, če to želijo. Poleg tega lahko tudi zunanji organizatorji vložijo odškodninsko tožbo, če menijo, da se z odločbo o zavrnitvi odobritve krši člen 101(1) PDEU. V takih primerih nacionalno sodišče ni vezano na presojo CAS

o združljivosti odločbe o neupravičenosti ali zavrnitve odobritve s konkurenčnim pravom Unije in lahko po potrebi pri Sodišču vložijo predlog za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 267 PDEU.

- 160 Poleg tega je treba poudariti, da lahko tudi drsalci in zunanji organizatorji, na katere se nanaša odločba o neupravičenosti ali zavrnitve odobritve v nasprotju s členom 101(1) PDEU, vložijo pritožbo pri nacionalnem organu, pristojnem za konkurenco, ali pri Komisiji, kot sta to storila pritožnika v obravnavanem primeru. Če bi moral organ, pristojen za zadevo, sprejeti odločbo, bi lahko bila ta, odvisno od primera, še vedno predmet nadzora pred sodišči Unije. Sodišča Unije bi lahko namreč o takem vprašanju odločala v okviru ničnostne tožbe, vložene zoper sklep Komisije, ali na podlagi predloga za sprejetje predhodne odločbe nacionalnega sodišča, ki odloča o tožbi, vloženi zoper odločbo nacionalnega organa, pristojnega za konkurenco.
- 161 Iz preudarkov v točkah od 157 do 160 zgoraj izhaja, da v nasprotju s trditvami Komisije uporaba arbitražnega sistema CAS ne more ogroziti polne učinkovitosti konkurenčnega prava Unije.
- 162 Sodna praksa, ki jo navaja Komisija, ne izpodbije te ugotovitve. Drugače kot v okoliščinah, v katerih je bila izdana sodba z dne 6. marca 2018, *Achmea* (C-284/16, EU:C:2018:158, točka 55), namreč ustanovitev CAS ne izvira iz pogodbe, s katero so se države pogodbenice dogovorile, da spore, ki se lahko nanašajo na uporabo ali razlago konkurenčnega prava, izvzamejo iz pristojnosti svojih sodišč in s tem iz ureditve pravnih sredstev, ki jo morajo v skladu s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU vzpostaviti na področjih, ki jih ureja pravo Unije.
- 163 Iz navedenega izhaja, da dejstvo, da je pravilnik o arbitraži CAS podelil izključno pristojnost za nadzor zakonitosti odločb o neupravičenosti in da je arbitražna v obravnavanem primeru obvezna, ne pomeni nezakonitih okoliščin, zaradi katerih bi bila kršitev, ugotovljena v obravnavanem primeru, bolj škodljiva, kot so okoliščine, našteje v smislu točke 28 smernic iz leta 2006. Zato Komisija ni mogla šteti, da je pravilnik o arbitraži oteževalna okoliščina, in zato ni mogla ugotoviti, da povečuje omejevanje konkurence, ki ga povzročata pravili o upravičenosti.
- 164 Iz tega sledi, da je treba šesti tožbeni razlog tožeče stranke, ki se nanaša na to, da ugotovitev iz oddelka 8.7 izpodbijanega sklepa ni utemeljena, sprejeti.

E. Sedmi tožbeni razlog: kršitev člena 7(1), drugi stavek, Uredbe št. 1/2003

- 165 Tožeča stranka s sedmim tožbenim razlogom izpodbija zakonitost člena 2 izpodbijanega sklepa, pri čemer v bistvu trdi, da je Komisija s tem, da ji je naložila korektivne ukrepe, ki nimajo nobene zveze z zatrjevano kršitvijo, kršila člen 7 Uredbe št. 1/2003. Natančneje, tožeča stranka trdi, da ji je Komisija v nasprotju s členom 7(1) Uredbe št. 1/2003 napačno naložila, naj spremeni njeni pravili o upravičenosti, čeprav vidiki pravil, na katere naj bi se te spremembe nanašale, ne pomenijo kršitev. Prav tako naj ji Komisija, ker ni ugotovila, da pravilnik o arbitraži pomeni kršitev, ne bi mogla naložiti, naj ga spremeni.
- 166 Komisija ugovarja, da tožeči stranki ni naložila korektivnih ukrepov. Trdi, da je zgolj zahtevala, naj tožeča stranka odpravi kršitev v skladu s členom 7(1), prvi stavek, Uredbe št. 1/2003, pri čemer ji je pustila izbiro glede načina odprave kršitve.
- 167 Opozoriti je treba, da člen 7(1) Uredbe št. 1/2003 določa:

„Kadar Komisija na podlagi pritožbe ali po uradni dolžnosti ugotovi, da gre za kršitev [členov 101 in 102 PDEU], lahko z odločbo zahteva od zadevnih podjetij ali podjetniških združenj, da tako kršitev odpravijo. Za ta namen jim lahko naloži vse ravnalne ali strukturne ukrepe, ki so sorazmerni storjeni kršitvi in potrebni za njeno učinkovito odpravo [...]“

- 168 Pogoj iz te določbe, v skladu s katerim morajo biti korektivni ukrepi sorazmerni s storjeno kršitvijo, pomeni, da stroški, naloženi podjetjem za odpravo kršitve konkurenčnega prava, ne smejo preseirati tega, kar je primerno in potrebno za uresničitev zelenega cilja, in sicer ponovne vzpostavitve zakonitosti glede na pravila, ki so bila v obravnavanem primeru kršena (sodba z dne 6. aprila 1995, RTE in ITP/Komisija, C-241/91 P in C-242/91 P, EU:C:1995:98, točka 93).
- 169 V skladu s členom 2 izpodbijanega sklepa je Komisija tožeči stranki naložila, naj dejansko odpravi ugotovljeno kršitev in naj se v prihodnosti vzdrži sprejetja vseh ukrepov z enakim ciljem ali posledico oziroma enakovrednim ciljem ali posledico. Komisija je v točki 339 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da obstaja „več kot en način“ za učinkovito odpravo ugotovljene kršitve, nato pa je opredelila dva. Tako je po eni strani menila, da bi tožeča stranka lahko odpravila svoj sistem predhodne odobritve in z njim povezan sistem sankcij. Po drugi strani, če bi se tožeča stranka odločila za ohranitev svojega sistema predhodne odobritve, je Komisija v točki 339 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da bi tožeča stranka lahko učinkovito odpravila kršitev „le“ tako, da bi bistveno spremenila pravili o upravičenosti, „pravilnik o arbitraži ISU“ in merila za odobritev, določena v sporočilu št. 1974, pri čemer je navedla vrsto ukrepov, ki bi jih morala tožeča stranka za to sprejeti.
- 170 Takoj je treba ugotoviti, da je treba – ker je Komisija v obravnavanem primeru pravilno ugotovila obstoj omejevanja zaradi cilja – ta tožbeni razlog zavrniti v delu, v katerem se Komisiji očita, da je tožeči stranki naložila ukrepe, ki ne ustrezajo ugotovitvi kršitve.
- 171 Vendar kot je Komisija poudarila na obravnavi v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča, pravilnik o arbitraži ni sestavni del ugotovljene kršitve in je Komisija, kot je razvidno iz točke 162 zgoraj, napačno ocenila, da povečuje to kršitev.
- 172 Komisija pa je v točki 339 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da je ohranitev sistema predhodne odobritve mogoča le, če bi tožeča stranka spremenila pravilnik o arbitraži (glej točko 169 zgoraj). Tak razlog v povezavi s členom 2 izpodbijanega sklepa, ki tožeči stranki nalaga, naj odpravi kršitev in Komisiji sporoči ukrepe, sprejete v zvezi s tem, je zavezujoč, tudi če – kot trdi Komisija – ta zahteva za spremembo pravilnika o arbitraži ni „korektivni ukrep“ v smislu člena 7(1), drugi stavek, Uredbe št. 1/2003.
- 173 Iz navedenega izhaja, da je Komisija od tožeče stranke napačno zahtevala, naj spremeni pravilnik o arbitraži, ki ne povečuje teže ugotovljene kršitve in poleg tega ni njen sestavni del.
- 174 Zato je treba sedmemu tožbenemu razlogu delno ugoditi v delu, v katerem je Komisija zahtevala bistveno spremembo pravilnika o arbitraži v primeru ohranitve sistema predhodne odobritve, v preostalem pa ga zavrniti.

F. Osmi tožbeni razlog: naložitev periodičnih denarnih kazni naj ne bi imela pravne podlage

- 175 Tožeča stranka trdi, da ji Komisija iz dveh razlogov ne more naložiti periodičnih denarnih kazni. Po eni strani naj bi bili naloženi korektivni ukrepi nejasni in nenatančni, po drugi strani pa naj ne bi bili povezani z ugotovljeno kršitvijo.
- 176 Na prvem mestu, kot je razvidno iz preučitve sedmega tožbenega razloga, je Komisija predložila dovolj natančne podatke o ukrepih, ki jih mora tožeča stranka sprejeti za odpravo ugotovljene kršitve. Zato je treba trditev tožeče stranke, da Komisija ne bi smela naložiti periodičnih denarnih kazni zaradi nejasnosti in nenatančnosti navedenih ukrepov, zavrniti.
- 177 Na drugem mestu je treba spomniti, da lahko Komisija v skladu s členom 24(1)(a) Uredbe št. 1/2003, kadar sprejme odločbo na podlagi člena 7 navedene uredbe, podjetjem ali podjetniškim združenjem naloži periodične denarne kazni, da jih prisili k odpravi kršitve členov 101 ali 102 PDEU. Kot je bilo

navedeno v okviru sedmega tožbenega razloga, pa pravilnik o arbitraži ni del ugotovljene kršitve, tako da Komisija od tožeče stranke ni mogla zahtevati, naj ga spremeni, in zato ni mogla naložiti periodičnih denarnih kazni, ki se navezujejo na zahtevo po spremembi navedenega pravilnika.

178 Zato je treba osmi tožbeni razlog sprejeti v delu, v katerem se nanaša na naložitev periodičnih denarnih kazni v primeru nespremembe pravilnika o arbitraži, v preostalem pa ga zavrni.

V. Ugotovitve o izidu tožbe

179 Predloge tožeče stranke v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti člena 1 izpodbijanega sklepa je treba zavrni.

180 Iz analize šestega in sedmega tožbenega razloga pa izhaja, da je Komisija napačno ugotovila, da pravilnik o arbitraži povečuje omejitve konkurence, ki jih povzročata pravili o upravičenosti, in da je napačno zahtevala bistveno spremembo navedenega pravilnika, čeprav ta pravilnik ni sestavni del kršitve, ugotovljene v členu 1 izpodbijanega sklepa. Zato je treba razglasiti delno ničnost člena 2 izpodbijanega sklepa.

181 Nazadnje, iz analize osmega tožbenega razloga izhaja, da je zato treba razglasiti delno ničnost člena 4 izpodbijanega sklepa, ki določa periodične denarne kazni v primeru nespoštovanja člena 2, v delu, v katerem se navezuje na zahtevo po spremembi pravilnika o arbitraži.

Stroški

182 V skladu s členom 134(3) Poslovnika vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka uspe samo deloma.

183 Ker v obravnavanem primeru tožeča stranka s predlogom za razglasitev ničnosti člena 1 izpodbijanega sklepa ni uspela in ker je bilo njenemu predlogu za razglasitev ničnosti členov 2 in 4 navedenega sklepa deloma ugodeno, je treba odločiti, da vsaka stranka nosi svoje stroške.

184 V skladu s členom 138(3) Poslovnika lahko Splošno sodišče intervenientu, ki ni država članica ali institucija, naloži, da nosi svoje stroške. V okoliščinah te zadeve je treba odločiti, da intervenienti nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti razširjeni senat)

razsodilo:

1. Člena 2 in 4 Sklepa Komisije C(2017) 8230 final z dne 8. decembra 2017 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.40208 – Pravila Mednarodne drsalne zveze o upravičenosti) se razglasita za nična v delu, v katerem se Komisija s tem, da je International Skating Union naložila odpravo ugotovljene kršitve, sicer ji bo naložena periodična denarna kazen, nanaša na pravilnik o arbitraži in v primeru ohranitve predhodnega sistema odobritve zahteva spremembo navedenega pravilnika.

2. V preostalem se tožba zavrne.

3. International Skating Union in Evropska komisija nosita svoje stroške.

4. European Elite Athletes Association, Jan Hendrik Tuitert in Niels Kersholt nosijo svoje stroške.

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 16. decembra 2020.

Podpisi